

Ερμίνια Αποστολάκη (Σκηνογράφος, Ενδυματολόγος)

Σύντομο Βιογραφικό

Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο Πειραιά, τμήμα Οργάνωσης και Διοίκησης Επιχειρήσεων (BA), ενώ παράλληλα παρακολούθησε το εργαστήριο Σκηνογραφίας - Ενδυματολογίας της Σχολής Βακαλό. Ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές της σπουδές στην Σκηνογραφία και την Σύνθεση Σκηνικού Χώρου στο Technical University of Berlin (MA) και στην Έρευνα στην Αρχιτεκτονική: Σχεδιασμός - Χώρος – Πολιτισμός στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο (MRes). Έχει συμμετάσχει σε επιμορφωτικά σεμινάρια σκηνογραφίας και ενδυματολογίας στην Ελλάδα αλλά και το εξωτερικό.

Εργάζεται στο θέατρο και τον κινηματογράφο. Μεταξύ άλλων έχει συνεργαστεί με την Schaubühne, το Θέατρο του Νέου Κόσμου, το Εθνικό Θέατρο, το Δημοτικό Θέατρο Πειραιά και την Εθνική Λυρική Σκηνή.

Ταινίες που έχει συμμετάσχει έχουν βραβευτεί στο Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους Δράμας, στο South East European Film Festival και στα New York Film Awards. Το 2014 έλαβε υποτροφία από το Zbigniew Raszewski Theatre Institute της Βαρσοβίας για να συμμετάσχει στο πρόγραμμα SharedSpace:Weather, σε συνδιοργάνωση με την Prague Quadrennial 2015.

Η δουλειά της για τα θεατρικά έργα “Ο Μάδαφάκας με το καπέλο” και “Don’t forget to go home” παρουσιάστηκε στο World Stage Design Exhibition 2017, στην κατηγορία Emerging Designers. Την ίδια χρονιά έλαβε υποτροφία από το Goethe Institute για να συμμετάσχει στο International Forum 2017, στα πλαίσια του Theatertreffen 2017.

Το 2018 ήταν υπότροφος του Art Department Masterclass. Το 2019 παρουσιάστηκε το πρώτο προσωπικό της installation (The resonance of the bazaar) στα πλαίσια της ομαδικής έκθεσης post-nostalgia: Design meets utopia. Επίσης, στα πλαίσια των PQ Talks της Prague Quadrennial 2019 παρουσίασε την έρευνα “Performing for the Precariat”.

Πώς αποφασίσατε να ασχοληθείτε με τον κινηματογράφο και ειδικά με την δουλειά της ενδυματολόγου και σκηνογράφου;

Καθώς δεν ήμουν από τα παιδιά που “ήξεραν” τι ήθελαν να κάνουν τελειώνοντας το σχολείο, “πέρασα” σε μία πανεπιστημιακή σχολή που δεν με ενδιέφερε. Όποτε σαν νεαρή φοιτήτρια τότε, άρχισα να ασχολούμαι πιο προσεκτικά με τα “εξωσχολικά” ενδιαφέροντά μου, προσπαθώντας παράλληλα να φανταστώ με τι θα μπορούσα να ασχολούμαι για “πάντα”. Αυτή η αναζήτηση με οδήγησε στο πρώτο μου σεμινάριο θεατρικού ενδύματος και στην συνέχεια στο εργαστήριο σκηνογραφίας-ενδυματολογίας της σχολής Βακαλό. Η εκπαίδευση μου λοιπόν έχει τις βάσεις της στο θέατρο. Η ενασχόληση μου με τον κινηματογράφο ξεκίνησε κάποια χρόνια αργότερα, όταν φίλοι, που σπούδαζαν σκηνοθεσία τότε, ξεκίνησαν να δημιουργούν τις πρώτες μικρές μήκους ταινίες τους. Όταν στην τριβή με το θέατρο προστέθηκε και η τριβή με τον κινηματογράφο, ένιωσα χαρά και ανακούφιση με την συνειδητοποίηση ότι, η καλλιτεχνική έκφραση και πρακτική μου μπορεί να διοχετεύεται μέσα από περισσότερα μέσα.

Μπορείτε να μας μιλήσετε για την πρώτη σας επαφή με την δουλειά αυτή και πόσο εύκολο ή δύσκολο ήταν να βρείτε μια θέση εργασίας στον χώρο αυτό;

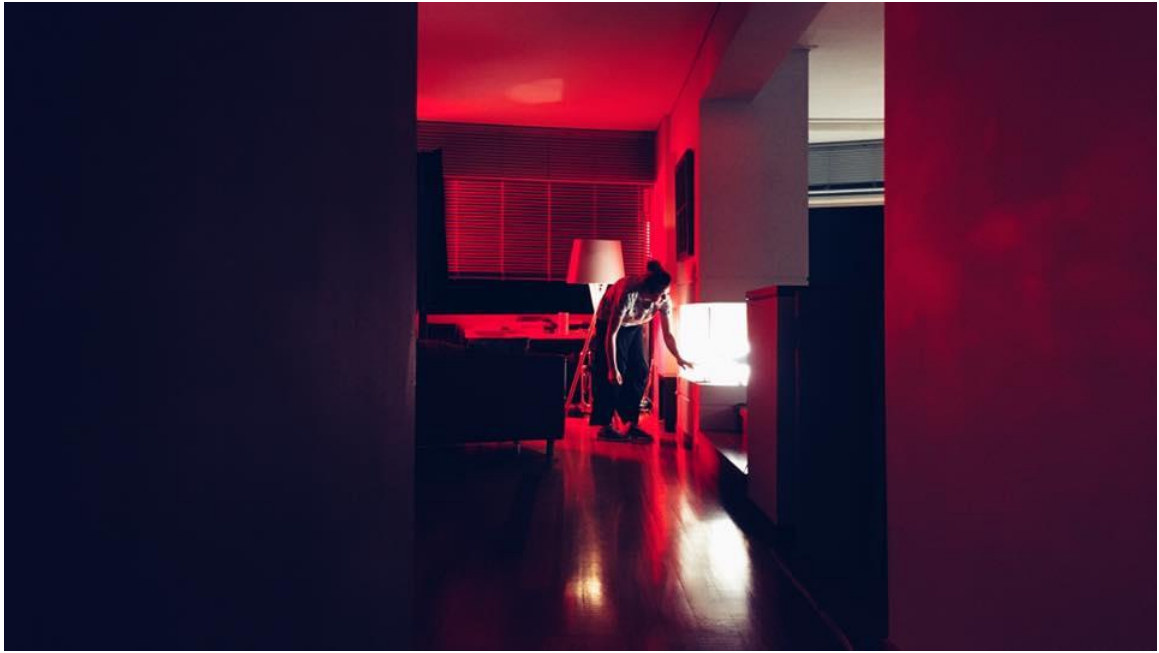
Αν με την “πρώτη επαφή μου με την δουλειά αυτή” εννοείται την πρώτη φορά που έκανα ταινία, θα σας πω πως η εμπειρία μου ήταν υπέροχη και πολύ διασκεδαστική καθώς, αν θυμάμαι σωστά, λιγότερο ή περισσότερο, ήταν για όλους τους συντελεστές αλλά και το crew, η πρώτη μας ταινία. Τώρα σχετικά με την ευκολία ή την δυσκολία εύρεσης μίας θέσης εργασίας στον χώρο αυτό, θα σας πω, πως το 2015 επέστρεψα στην Αθήνα από το Βερολίνο, στο οποίο ζούσα από το 2011. Πέρασε σχεδόν ένας χρόνος για να μπορέσω να πω πως η επαγγελματική μου επιλογή είναι βιώσιμη (φυσικά όχι κάνοντας μόνο κινηματογράφο) και ακόμα υπάρχει αβεβαιότητα για την έκβαση των πραγμάτων επαγγελματικά από χρονιά σε χρονιά.

“Θα μπορούσα να κάνω κάποιες εικασίες του γιατί μπορεί να συμβαίνει αυτό, ωστόσο για εμένα πιο σημαντικό είναι, να υπογραμμίσω πως ακόμα και σε πόστα (όπως το δικό μου) που οι γυναίκες υπερτερούν αριθμητικά, την μερίδα του λέοντος πάλι σε επίπεδο

αναγνώρισης αλλά και επαγγελματικών ευκαιριών λαμβάνουν οι άνδρες συνάδελφοι. Και αυτό πάλι, είναι μία κατάσταση, που δεν συμβαίνει μόνο στην Ελλάδα. Οπότε το ερώτημα που στο σήμερα εμένα κυρίως απασχολεί είναι το εξής: “Γιατί ακόμα και σε έναν επαγγελματικό κλάδο που οι γυναίκες υπερτερούν αριθμητικά, υπολείπονται ευκαιριών και χώρου έκφρασης;”

Παρόλο που τα ποσοστά των γυναικών που απασχολούνται σε άλλα πόστα σε κινηματογραφικά και τηλεοπτικά συνεργεία (οπερατέρ, ηχολήπτριες, διευθύντριες φωτογραφίας κλπ) είναι χαμηλά, υπάρχει η αίσθηση ότι στο δικό σας επάγγελμα συμβαίνει το αντίθετο; Είναι αυτή η αίσθηση σωστή ; Και αν πώς το εξηγείται;

Πράγματι υπάρχουν πιο πολλές γυναίκες στον δικό μου κλάδο από ότι σε άλλα κινηματογραφικά πόστα (κυρίως στα κουστούμια), το οποίο, αν η αίσθηση μου είναι σωστή, συμβαίνει και σε πολλές άλλες χώρες. Θα μπορούσα να κάνω κάποιες εικασίες του γιατί μπορεί να συμβαίνει αυτό, ωστόσο για εμένα πιο σημαντικό είναι, να υπογραμμίσω πώς ακόμα και σε πόστα (όπως το δικό μου) που οι γυναίκες υπερτερούν αριθμητικά, την μερίδα του λέοντος πάλι σε επίπεδο αναγνώρισης αλλά και επαγγελματικών ευκαιριών λαμβάνουν οι άνδρες συνάδελφοι. Και αυτό πάλι, είναι μία κατάσταση, που δεν συμβαίνει μόνο στην Ελλάδα. Οπότε το ερώτημα που στο σήμερα εμένα κυρίως απασχολεί είναι το εξής: “Γιατί ακόμα και σε έναν επαγγελματικό κλάδο που οι γυναίκες υπερτερούν αριθμητικά, υπολείπονται ευκαιριών και χώρου έκφρασης;”

Been Here Before (2018) σκην. Νικόλας Δημητρόπουλος

Σε τι βαθμό και πώς εκφράζεται κατά την γνώμη σας και σύμφωνα με τις εμπειρίες σας οι διακρίσεις με βάση το φύλο στο συγκεκριμένο επάγγελμα; Ήταν κάτι που βιώσατε/παρατηρήσατε που θα μπορούσατε να μοιραστείτε μαζί μας;

Ο βαθμός και οι τρόποι που εκφράζονται οι διακρίσεις στο συγκεκριμένο επάγγελμα έχουν κατά την γνώμη μου μια πολύ διευρυμένη γκάμα. Εκτός από παραδείγματα ακραίων διακρίσεων με βάση το φύλο, τον συγκεκριμένο επαγγελματικό χώρο (όπως και πάρα πολλούς άλλους) διατρέχει ένας βαθιά ριζωμένος υποδόριος διαχωρισμός με κριτήριο το φύλο, που εκφράζεται σε πολλές μικρές στιγμές της επαγγελματικής καθημερινότητας. Έχω αρκετές ιστορίες να διηγηθώ αλλά νομίζω θα αναφερθώ στη συχνότητα που λαμβάνω τηλεφωνήματα από παραγωγούς για δουλειά με το opening line πως ο άνδρας συνάδελφος που ήταν η πρώτη τους επιλογή δεν προλαβαίνει να αναλάβει το project.

Σε πολλές χώρες τα τελευταία χρόνια γίνεται μια προσπάθεια να εφαρμοστεί το μέτρο του 50/50 όσον αφορά την συμμετοχή των γυναικών στην παραγωγή ταινιών αλλά και στα προγράμματα των διεθνών φεστιβάλ κλπ, στην Ελλάδα μέχρι στιγμής δεν έχει υπάρξει μια τέτοια πρωτοβουλία σε θεσμικό επίπεδο. Είναι κάτι που θα θέλατε, που ίσως συζητάτε και με άλλους ανθρώπους που δουλεύουν στον χώρο ή θεωρείται ότι δεν έχει ακόμα ανοίξει καν η συζήτηση;

Δεν έχω καταλάβει ότι η εν λόγω συζήτηση έχει ανοίξει στην Ελλάδα σε μια διευρυμένη κλίμακα. Ναι θα ήταν κάτι που θα ήθελα, αν και με λυπεί ιδιαίτερα που το 2020 πρέπει ακόμα να εφαρμόζονται ποικίλα μετρά για την διασφάλιση του αυτονόητου.

Ο μηχανικός (2019) σκην. Δημήτρης Κοτσέλης

Για σας ποιά είναι τα απαραίτητα χαρακτηριστικά για μια καλή συνεργασία με μια σκηνοθέτη ή ένα σκηνοθέτη; Και αν μπορείτε να δώσετε ένα παράδειγμα μιας τέτοιας συνεργασίας.

Η ερώτηση αυτή είναι πολύ δύσκολο να απαντηθεί καθώς κάθε συνεργασία με έναν ή μία σκηνοθέτη είναι μοναδική και επηρεάζεται από πολλούς παράγοντες. Γενικά, θα έλεγα, πώς απαραίτητο χαρακτηριστικό για εμένα μιας συνεργασίας με έναν ή μία σκηνοθέτη είναι ο εκατέρωθεν σεβασμός για την δημιουργική δουλειά των συμβαλλόμενων μερών στην παραπάνω σχέση. Χαρακτηριστικό που κατά την γνώμη μου είναι απαραίτητο στην σχέση μου με κάθε συνεργάτη/συντελεστή. Συγκεκριμένο παράδειγμα να σας δώσω δεν έχω γιατί γενικά με τους σκηνοθέτες που τελικά συνεργάζομαι έχουμε μια καλή επαγγελματική σχέση.

Τι συμβουλή θα δίνετε σε μια νέα γυναίκα που θέλει να μπει στον χώρο του κινηματογράφου και της τηλεόρασης και να ασχοληθεί ειδικά με το επάγγελμα της ενδυματολόγου/σκηνογράφου;

Να λάβει τα μέγιστα εφόδια ακαδημαϊκά για την δουλειά που έχει επιλέξει να κάνει, να μην πιστέψει πως είναι υποχρεωμένη να περιορίσει την καλλιτεχνική της έκφραση σε ένα μόνο μέσο και δυστυχώς ίσως το πιο σημαντικό να μην κρατάει το στόμα της κλειστό.

"Έχω αρκετές ιστορίες να διηγηθώ αλλά νομίζω θα αναφερθώ στη συχνότητα που λαμβάνω τηλεφωνήματα από παραγωγούς για δουλειά με το opening line πως ο άνδρας συνάδελφος που ήταν η πρώτη τους επιλογή δεν προλαβαίνει να αναλάβει το project. "

ΣΕΔΙΚΕ σκην. KIMINO

Μπορείτε να μας πείτε κάποια ονόματα κινηματογραφιστριών (ενδυματολόγων/σκηνογράφων σκηνοθετριών, παραγωγών κλπ) που έχετε ξεχωρίσει για την δουλειά τους;

Τα παραδείγματα είναι πολλά και νομίζω πως η επιλεκτική αναφορά ορισμένων ονομάτων δεν έχει ιδιαίτερη σημασία. Πιστεύω πως οι Ελληνίδες κινηματογραφίστριες κάνουν υπέροχη δουλειά και ασχέτως του προσωπικού μου γούστου είναι όλες αξιέπαινες.

Τέλος, αν μπορείτε να μας πείτε πάνω σε τι δουλεύετε αυτόν τον καιρό;

Αυτό τον καιρό ετοιμάζομαι για την συμμετοχή μου στο φεστιβάλ χορού Χανίων (Dance Days Chania) με το δεύτερο προσωπικό μου έργο, ένα performative sound installation που ονομάζεται "Αστικά Τραγούδια" και για τα γυρίσματα μίας ταινίας μικρού μήκους, ελληνογερμανικής παραγωγής, αρχές Αυγούστου, στο Βερολίνο.